

Kako smo poslovali v I. polletju

Sedaj, ko so nam znani rezultati polletnega poslovanja, lahko rečemo, da smo z delom in uspehi zadovoljni. To seveda ne pomeni, da se sedaj lahko predamo občutkom brezskrbnosti in samozadovoljstva. Rezultati poslovanja so nam samo vzpodbuda za nadaljnje delo in smerokaz, kam moramo usmeriti nadaljnje akcije, da bo na kraju leta uspeh še večji.

Kakšne rezultate pa smo dosegli, da lahko rečemo, da smo zadovoljni? Pa si jih oglejmo:

Celotni dohodek je večji za 21 % nasproti letu 1971, porabljeni sredstva za proizvodnjo so večja nasproti lanskemu letu samo za 2 %. Skupaj je potrošenih sredstev za 16 % nasproti letu 1971. Dohodek je za 26,7 % večji kot lansko leto v tem obdobju. Uspehi, ki so izraženi v %, kažejo napredek v letu 1972. Po mojem mnenju je za tovarno največji uspeh to, da so se stroški poslovanja precej znižali, kar pa je imelo odraz na povečani stopnji dobička.

Za primerjavo gornjim podatkom, ki temeljijo na enakih obdobjih, in sicer I. polletje 1971 in 1972, naj sedaj navedemo, kakšne rezultate smo dosegli, če le-te primerjamo z letnim načrtom:

Celotni dohodek, realiziran z	93,1 %
Poslovni stroški, realizirani z	70,9 %
Amortizacija, realizirana s	100 %
Dohodek, realiziran s	135 %
Osebnih dohodkov, realiziran s	107 %
Dobiček, realiziran s	346 %

Primerjava doseženih uspehov nasproti planiranim pove, da so rezultati dobri, istočasno pa nam odkrivajo vse razpoke, skozi katere nam je odtekal dohodek, v glavnem po naši krivdi.

Kljub temu, da je mošnja nekoliko bolj debela po ostanku dohodka kot lansko leto, pa naj mi bo dovoljeno, da povem nekaj besed prav o tistih razpokah, skozi katere nam dostikrat odteče denar, katere pa včasih zelo slabo mašimo. Po mojem mnenju je velika razpoka pri zalozah. Dejstvo je, da so naše zaloge občutno večje, kot pa jih za redni obseg proizvodnje potrebujemo. Zaradi tega imamo večja denarna sredstva mrtva v samem materialu, poleg tega pa plačujemo še od teh zaloz obresti na poslovnih skladov v višini 4 %.

Res je, da si vsi skupaj prizadevamo to stanje popraviti, vendar se ta prizadevanja vse prepočasi izvršujejo.

Od januarja do konca junija smo znižali vrednost zaloz za 1.260.000 ND. Začetek je tu — uspeh pa tudi, čeprav ni tako velik, da bi ga vsi videli. Ta rezultat pa je tudi dokaz, da se lahko marsikaj doseže, če se ljudje, ki delajo na tem področju, bolj ener-

gično oprimejo dela, kot je sicer pri nas navada.

Druga razpoka, največja, so kupci. Praksa kaže, da je naš celotni fond obratnih sredstev praktično pri njih in ne pri nas. Stanje kupca je vseskozi več ali manj enako. Povprečno znašajo terjatve do kupcev mesečno 23.000.000 ND. Ta vsota je daleč prevelika, saj imajo kupci praktično na razpolago skoraj ves naš denar. Res je, da smo za to stanje v glavnem krivi sami, saj smo velikokrat gledali na kupce kot na bogove. Da, na bogove, a žal brez denarja! Posledice tega pa sedaj še kako čutimo. Namesto da bi imeli svoj denar in ga obračali, si moramo sposojati denar za izplačila osebnih dohodkov pri banki ali celo

pri veliko manjšem podjetju, kot je naše.

V celoti se strinjam s stališčem gospodarsko finančnega odbora, da je edanje stanje kupcev kot tudi zaloz nesprejemljivo in da se morajo ta stanja občutno izboljšati v našo korist. Ta naloga nas čaka v dveh etapah: I. do 30. 9. in II. 31. 12. 1972.

Upajmo, da sklepi niso zaman, zato pričakujem, da bosta PPS in finančno knjigovodstvo ukrenili vse potrebno, da se bo to stanje popravilo. Če nam uspe v tem obdobju zamašiti navedeni razpoki v poslovanju, potem lahko rečem, da uspeh ne bo izostal. Rezultate pa bomo objavili ob koncu eta.

Ne bo odveč še beseda o osebnih

dohodkih. Podatki kažejo, da so se osebni dohodki dvignili nad planirane za 7 %. Pri tem zvišanju pa ni upoštevano zadnje zvišanje. Devetmesečno poslovanje bo to zvišanje vsekakor pokazalo. Čeprav ne do tiste debeline, kot bi jo želeli, so se naše kuverte vendarle nekoliko zredile. Treba bo še nekaj akcij in naporov, pa se bodo osebni dohodki še dvignili. Usmeritev naporov oziroma akcij služb mora biti v tem smislu. Če bomo dosledno izpolnili vse zadane naloge, ki so postavljene pred nas, potem sem prepričan, da se bodo osebni dohodki lahko v kratkem času zvišali. Za doseg tega cilja pa imamo tako rekoč skoraj vse pogoje.

Milivoj Rupnik

Preprečili so veliko škodo

Mnogi bralci Stika ste se verjetno spomnili na sodelavce v Lendavi, ko ste bili seznanjeni preko časopisa, radija ali televizije o poplavih v Pomurju, posebej pa še v Lendavi. O vseh grozotah, ki smo jih bili deležni občani lendavske občine v času poplav na tem področju, bi se lahko mnogo napisalo. V tem članku bom opisal le delček tega, predvsem to, kako je bila ogrožena naša tovarna v Lendavi in pomoč naših sodelavcev pri reševanju pred poplavo.

Močno deževje, ki se je začelo že v ponedeljek, 10. 7. 1972 ter trajalo do konca tedna, je premočilo vso zemljo, voda v rekah in potokih je postopoma naraščala. V soboto, dne 15. 7. 1972 ob drugi uri zjutraj se je odtrgal oblak nad Lendavo in okolico. Tako je bila v nekaj minutah 10 cm visoka voda na površini zemlje, pa tudi na strešni ploščadi tovarne. Tako velike količine vode v sorazmerno kratkem času, že tako šibka kanalizacija, ni mogla požreti, zato je pritisk vode dvigal plošče na kanalizacijskih jaških. Na srečo je prvo ploščo voda začela dvigati ravno v oddelku bakelita, kjer so naši sodelavci nočne izmene to pravočasno opazili in pod vodstvom izmenovodje Ignaca Kreslin nezgodo uspešno preprečili s tem, da jih je nekaj stopilo na ploščo, jo obtežilo za čas, ko je izmenovodja z vozikom pripeljal eno od najtežjih bakelitnih orodij, ter z njim obtežil ploščo. Takoj za tem so obtežili še ostale plošče na kanalizacijskih jaških in s tem preprečili vdor vode v tovarniške prostore, zlasti pa veliko škodo. V začetku neurja je izmenovodja napotil sodelavca Jožeta Kolariča pome. Le-ta je z veliko težavo vozil mimo pošte po Partizanski cesti, pa skoraj do kolen

visoki vodi in blatu, ki ga je voda prinesla iz lendavskega hriba. Ko me je sodelavec Kolarič zbudil in povedal za kaj gre, sem bil v treh minutah za volanom svojega avtomobila. Pripeljal sem se iz garaže na cesto Lendava—Pince v četrto metra globoko vodo, z občutkom, da krmarim čoln. Da bi se izognila previsoki vodi pri pošti, sva ubrala pot ob Ledavi mimo igrišča NK Nafta in tako zelo hitro ter brez težav prispela v tovarno. Tu so prvi vdor vode sodelavci že uspešno preprečili. Ker pa je nenehno lilo kot iz škafa, voda v potokih je stalno naraščala, smo se odločili za preventivne ukrepe: prelaganje bakelitne mase na visoke podstavke in priprave za odvod vode iz prostorov. S tem je bila največja nevarnost odpravljena in sodelavci so po krajši prekinitev nadaljevali redno delo v proizvodnji. To noč sem od četrte ure dalje sodeloval z Občinskim štabom za civilno zaščito, pri reševanju imovine podjetja »Elektromlin« Lendava, tako da sem z našim poltovornim avtomobilom prevahal gasilsko črpalko za črpanje vode iz kletnih prostorov velikega skladišča tega podjetja. Po nepopolnih podatkih je v tej noči to podjetje utrpelo nad 100 milijonov S din škode. Ta dan smo v naši proizvodni enoti v vseh treh izmenah normalno delali, razen dveh krajših presledkov v drugi izmeni, nekaj sodelavcev iz vseh treh izmen pa je bilo zadržanih doma.

Režijski delavci smo že v prvi izmeni pripravili potreben material in zemljo za obrambni napis pred vrati ograje, da ne bi voda vdrila na dvorišče, če bi Ledava predrila desni breg. Kot drugo obrambo smo pripravili zemljo v vrečah, da bi jo zložili pred vrata tovarniških prostorov, ter tako

preprečili vdor vode v tovarno. Ker je voda v potokih še vedno naraščala, smo bili tudi člani Štaba za civilno zaščito v stalni pripravljenosti. Kot vodja štaba sem ves dan in naslednjo noč prebil v tovarni. Občinski štab za civilno zaščito je zadožil našo tovarno in KIK obrat Lendava, da sodelujemo in skupno varujemo, ter utrjujemo desni breg Ledave, od železniške proge do ceste Lendava—Trimlini. V soboto dopoldan, ko smo začeli meriti naraščanje vode, je gladina Ledave narasla za pol metra, do nedelje zjutraj pa še za 35 cm, ker so pa dvorišča trgovine z gradbenim materialom, AMD in Prevozništva še nižja, se je voda, ki je dotekala po skupni kanalizaciji, razlivala na omenjena dvorišča in še preko močvirja ob železniški progi zalivala tudi Deponijo podjetja Gradbenik.

V nedeljo zjutraj ob 6. uri je bilo bolj mirno, sončni žarki so napovedovali lep dan in tudi voda v Lendavi je počasneje naraščala kot ponoči. Ob šestih je končala delo nočna izmena. Sodelavci so odšli k počitku. Z vratarjem sva ostala sama. Še enkrat sem pregledal kanalizacijske jaške in okolico tovarniškega dvorišča. Pri tem sem ugotovil, da se nam bo dvoriščna ograja v nekaj urah porušila, ker je bila vsa obdana z vodo. Na srečo je prišel transporter Franc Tivadar z namenom, da pomaga pri reševanju. Takoj sva pristopila k reševanju ograje, jo privezala z žico k drevju in tako je ostala na svojem mestu. Pred odhodom na počitek sem ponovno pregledal desni breg Ledave in ugotovil, da je voda že začela odplavljati breg. V nekaj urah je

(Nadaljevanje na 2. strani)

Problematika kakovosti pri proizvodnji polizdelkov borba za kvaliteto

Prvič se pri nas srečujemo s tako široko akcijo po potrebi za kakovostjo.

Kje so vzroki za tako akcijo in zakaj se temu posveča toliko pozornosti?

Pojem kakovosti ni samo kvaliteta, čeprav v pretežni meri je, pomembni so še drugi dejavniki. Plasma oziroma osvajanje tržišča postaja vedno težja in zahtevnejša naloga, razlog za to je brez dvoma uveljavljanje močno razvitih na svetovnih tržiščih. Na ta način izrinejo tiste manjše in jih spravljajo v težak položaj. Veliko vlogo pri tem osvajanju tržišča ima tudi močna propagandna in servisna služba ter ugodni dobavni in garancijski pogoji, kvaliteta in količina. Pri tem je nujno zaupanje potrošnika do proizvajalca in obratno. Roba, ki pride na tržišče, pa mora ustrezati okusu potrošnika. Dežele z močno razvito industrijo ter visoko avtomatizirano tehnologijo se prejel uveljavijo na tržišču kakor tisti, ki teh ugodnosti nimajo. Prav ti pa pozabljajo na kvaliteto in s tem delajo sami sebi ogromno škodo.

Vsi tisti, ki ne bodo spremenili naved, bodo prej ali slej doživljali težave pri plasiranju svojih proizvodov, ker je tržna konkurenca zelo močna. Verjetno bi bilo koristno, da se tudi v našem podjetju pristopi k čim večji angažiranosti na vseh področjih, ki so pogoj za kakovost. Težave, ki nastopajo v proizvodnji polizdelkov v našem podjetju, nam vsakodnevno kažejo, da bi tudi na tem področju morali narediti več. Zgodi se, da moramo zaradi raznih orodij, na katerih pride do okvare in nimamo dvojčkov oziroma rezerve za zamenjavo z drugim orodjem, večkrat odstopiti od funkcionalnih mer, da ne govorimo o odstopanjih od estetike in normalne uporabnosti pri sestavi v montaži. Vredno je omeniti še to, da se neštetokrat zgodi, da kontrola kvalitete pušča slabe komade naprej. Razumljivo je, da tisti, ki naredi slab komad, poskuša poriniti stvar naprej. Toda zakaj se tisti, ki nimajo nič zraven, zanimajo za stvari,

ki jih ne bi smele zanimati. Ko pa take polizdelke sestavljamo v montaži, pride do težav, ki jih ne bi bilo, če bi bilo vse do izdelave polizdelka pripravljen.

Poudariti je treba, da take probleme v glavnem rešujemo na podlagi dogovorov oziroma s sodelovanjem z drugimi strokovnimi službami v hiši, odvisno pač, za kaj gre. Da bi naredili čim več polizdelkov in tudi finalnih izdelkov z najkrajšimi zastoji oziroma manjšimi težavami, menim, da bi bile potrebne bistvene spremembe. Orodja naj bi bila v bodoče konstruirana in izdelana tako, da se lahko določeni deli zaradi okvare zamenjajo, npr. pri rezilnih orodjih, in sicer:

Orodja, ki delajo vleke za navoje, luknje in nekatera orodja za krivljenje, je matica ali patrica iz celega kosa, pač naj bi bile vložene puše, predvsem pri orodjih za izseke. Na takih orodjih pride do manjše okvare, kot je okrušitev, ki izloči orodje iz dela za precej časa.

Odgovor je pri tem verjetno ta, da nimamo preciznih strojev za tak poseg. Tu je vprašanje kopirni brusilni stroj, vendar vseeno menim, da bi se tudi z obstoječim dalo počasi preusmerjati na nove posege.

Koliko bi se pri tem prihranilo, gledano od orodja pa do končno izdelanega, t. j. finalnega izdelka, verjetno ni potrebno posebej poudarjati, čeprav gre obenem za racionalizacijo orodij po eni strani, po drugi pa ne bi prihajalo do takih zastojev v proizvodnji in montaži.

Ker pa so kapacitete popravila orodij ponavadi manjše od dejanskih potreb ter specifičnosti orodij, čas popravila orodij pa vedno pride pod »nujno«, kar pa tudi ni mogoče. Po drugi strani je za prodajo artiklov včasih vprašanje nekaj ur. Ker te in podobne težave čutimo vsi, ki smo vezani v tem ciklusu, bi bilo potrebno, da se tudi na tem področju nekaj spremeni.

Embalaza za polizdelke ni enkratni

primer, ki ne bi smel predstavljati problemov. Med prvimi primeri naj omenim lesene zaboje za spodnje plošče likalnikov, ki jih ničlikokrat zmanjka, s tem pa se postavlja vprašanje, kako plošče prevzeti ob pravem času, da ne pride do zastoj pri likalnikih v montaži. Potrebno je za celotni plan, vključno tudi za leto 1972, naročiti zadostno število lesenih zabojev za spodnje plošče za domačo potrebo in kooperacijo, da ne pride do zastojev prevzema in nenormalnega dela pri prevzemu plošč likalnikov. Pri tem je predvsem potrebno omeniti, da same plošče od brušenja stranskih robov in spodnjih ploskev dobavljajo za prevzem tako različno, mislim v količini kosov, da v eni pošiljki dobimo v prevzem po okoli 5 velikih zabojev, drugič pa do 15. Razlog je predvsem v tem, da je preobremenjen brusilni stroj za ploskovna brušenja in zaradi tega ne prihajajo redno realne pošiljke za prevzem v mejah enakomernega ciklusa.

Druga vrsta embalaže, pri kateri menim oziroma predlagam, da se naredi prehod pri pakiranju polizdelkov iz zaklopnic na železne zaboje (predale) s predpisanimi količinami. Za kartone ali zaklopnice vemo, čeprav so dragi in se težko kupijo, da imajo kratko življenjsko dobo, za predale pa, da sigurno amortizirajo lastno ceno.

Če npr. pogledamo, da smo v letu 1971 porabili zaklopnic samo dveh velikosti, t. j.

1. 200 × 100 × 80 porabljenil	33.000 kosov
2. 200 × 100 × 60 porabljenil	12.000 kosov
skupaj:	45.000 kosov

kar v denarju predstavlja
pod 1. 16.500,00 din
pod 2. 5.400,00 din
skupaj: 21.900,00 din,

porabimo letno za zaklopnice samo teh dveh velikosti, če računamo, da v petih letih potrošimo za nakup zaklopnic 10,5 milijonov din.

Če kupimo 500 kosov Fe malih predalov, to je 3 milijone S din, prihranimo okrog 7 milijonov S din. Pri tem ne upoštevam tega, da bi pri prevzemu polizdelkov precej pridobili na času. Pridobili bi še na kapaciteti pri prevzemu, hitrejšemu prevzemu in še nekaj prednosti, ki bi v krajšem obdobju pokazale ekonomsko korist.

Na koncu bi še enkrat poudaril, da sem pri izračunu upošteval obdobje 5. let, čeprav bi verjetno lahko vzel obdobje tudi 7. do 8. let in bi bil rezultat čisto drugačen.

Prepričan sem, da bodo službe od tehnološke preko gospodarske priprave proizvodnje in planske službe ter službe kontrole kakovosti pristopile k predlogu čimprej.

Če samo polovico predlogov realiziramo, bomo prispevali k skupnemu gospodarjenju in vsaj nekoliko opravičili akcijo leta kakovosti.

Upam, da ne bo ostalo vse le na papirju, želel bi tudi, da mojih misli ne bi kdo jemal kot očitke, ampak kot spodbudo za nadaljnje delo.

Miloš Popovič

Vprašanja, ki terjajo odgovore

Vprašanja, ki terjajo odgovore, ki jih je postavil predsednik IO sindikata na osnovi vprašanj članov sindikata na zbiorih delovnih ljudi.

1. Zakaj imamo v ELMI tako nizke osebne dohodke?

Ugotovitev, da so osebni dohodki v Elmi sedaj nizki vsekakor drži. Prav gotovo obstajajo za to vzroki, o katerih nameravam govoriti.

Lansko leto marca meseca smo zadnjič povišali osebne dohodke. Takrat smo bili z osebnimi dohodki v poprečju slovenske industrije in v vodstvu podjetja smo bili mnenja, da moramo ta trend tudi vzdržati. V tej zvezi smo opozarjali na težave in podvzeli vrsto ukrepov: povečanje produktivnosti, nabava opreme, ki bi vplivala na poslovanje podjetja, povišanje cen našim izdelkom, štednja splošne potrošnje, itd. Pripravili smo sanacijski program, katerega so podprle vse politične organizacije in samoupravni organi. Nadalje smo skušali z razširjenim programom in povečano proizvodnjo znižati poslovne stroške. Kljub vsem prizadevanjem pa so življenjski stroški nasploh hitreje rasli kot naša prizadevanja v proizvodnji. Cene surovin, družbene obveznosti in zakonske obveznosti so nam lani »požrle« za 600 milijonov starih din več kot prejšnje leto. Nelikvidnost, na katero mi skoraj nimamo vpliva, je terjala zopet novih 500 milijonov S din. Take izgube nam že v poslovanju povzročajo velike težave, tako da za vsako nabavo posebej iščemo rešitev. Prav tu je pravi vzrok, zakaj nismo mogli že prej povečati osebnih dohodkov. Vsak mesec si od Republiškega sklada (rezervnega) gospodarskih organizacij

SRS sposodimo za osebne dohodke približno 150 milijonov S din. Do sedaj smo še vedno uspeli izplačati osebne dohodke, čeprav ne visoke. Če bi občutneje povečali osebne dohodke, bi bila tveganja za izplačilo dosti večja in to iz dveh razlogov. Prvič, ker nam republiške rezerve ne bodo posodile več denarja in drugič, ker bomo rabili za osebne dohodke več denarja. Polletni obračun je bil za podjetje prilično ugoden. Ko bodo znani podatki devetmesečnega obračuna, bomo ponovno proučili nadaljnje možnosti zvišanja osebnih dohodkov in predložili redlog samoupravnim organom.

Rudi ing. Vavpotič

2. Kakšne so koristi od računskega centra?

Manj kot enoletno obratovanje nagega računalnika je prekratka doba za presojo njegove koristi. Dokaj realno oceno bo mogoče dati šele po treh letih obratovanja. Zaenkrat lahko izrazimo njegovo koristnost s tem, da smo na področju šifriranja izdelkov, polizdelkov in materiala ter pri urejanju kosovnic bistveno izboljšali kvaliteto dela in si tako ustvarili pogoje za urejeno industrijsko poslovanje. Tudi pri obvladovanju zalog, surovin, polizdelkov in izdelkov smo dosegli precejšnji napredek, ki se kaže v izboljšanju gospodarjenja z zalogami, dasi ravno še niso izkoriščene vse možnosti, ki jih podatki nakazujejo. Še več koristi si obetamo v najkrajšem času od večje preglednosti nad stanjem teratev do naših kupcev in nad stanjem olgov pri dobaviteljih.

(Nadaljevanje na 3. strai)

(Nadaljevanje s 1. strani)

Preprečili so veliko škodo

popolnoma pretrgala nasip in bi se vodna gladina izravnala tudi na našem dvorišču, kakor tudi pri Žagi in skladišču lesa od KIK. Zavedajoč se velike nevarnosti, sem kar se da hitro ukrepal. Zaprošil sem za pomoč občinski štab, ki pa ni imel dovolj delovne moči, zato sem zaposlil vse naše sodelavce iz naselij Lendava, Dolga vas, Lendavske gorice, Čentiba, Dolina, Trimilini, Petišovci, Dolnji in Gornji Lakoš. Sodelavcev iz Gaberja, Kota, Hotize nisem vabil, ker so že utrjevali nasip Mure. Pohvaliti moram vse udeležence, saj so bili prvi na določenem mestu v 10 minutah, pa tudi iz najbolj oddaljenih krajev so prispele v eni uri. Posebno pohvalo zaslužijo sodelavci, ki so delali v nočni izmeni, pa so se kljub temu odzvali pozivu. Tudi občinski štab je napotil na to mesto nekaj ljudi, kamione z zemljo ter vreče. Naša naloga je bila napolniti vreče z zemljo, jih prenesti do vodnega izbruha in ga zamašiti. Prodor vode je bil tako močan, da so morali v začetku kar po trije moške

obtežiti vsako vrečo, sicer bi jo voda odnesla. Izbruh vode se je v dobri uri povečal od 10 cm na 1 m. V »bitki z vodo« je bil navzoč tudi član Občinskega štaba z radijskim oddajnikom, ki je bil v stalni zvezi z občinskim štabom.

Nešteto je bilo takih in podobnih primerov na celotnem področju Pomurja, z velikim prizadevanjem vsega prebivalstva pa škoda ni bila tako zelo velika.

Udeležba naših sodelavcev in tudi sodelavk pri reševanju ljudske in privatne imovine pred poplavo znaša nad 1.000 ur. Pri tem naj posebej omenim naša sodelavca Jožeta Vučko in Franca Maučec, ki sta kot člana Gasilskega društva Lendava v nepolnih štirih dneh opravila 75 ur reševalnega dela. Sličnih primerov je bilo še precej, saj o se mnogi naši sodelavci po končanem delu v tovarni takoj, brez počitka, vključili v reševalna dela. Takiportovalni tovariši naj bi nam bili za zgled!

Jože Rožman

(Nadaljevanje z 2. strani-

Namesto naštevanja ostalih koristi in prednosti avtomatske obdelave podatkov, ki jih največkrat ni mogoče izraziti v denarni obliki, naj tistim, ki jih skrbi smotrnost investicije v računalnik povem, da se vsi sodelavci v naši službi zavedamo odgovornosti, morda celo bolj kot je to v ELMI običaj.

Izkoristek računalnika ugotavljamo vsak mesec na posebnem števcu, ki kaže, koliko ur je računalnik dejansko delal. Meseca junija letos je računalnik dejansko obratoval skoraj 120 ur, septembra lani pa polovico manj. Da bi izkoristek računalnika povečali tudi z delom za druge, smo v dogovorih z dvema podjetjema, hkrati pa si prizadevamo z nadurnim delom skrajšati uvaljni čas in tako čimprej zaposliti računalnik z delom za naše potrebe. Tu pa naša prizadevanja naletijo na kritiko tistih, ki so zelo tenkočutni za nadurno delo v režijskih službah. Krog nezadovoljstva je tako sklenjen in nam, ki smo tarča te in one kritike, ne preostane drugega, kot vztrajno delo na uresničitvi postavljenih načrtov.

»Prihranek pri delovni sili« v tistih službah, katerih delo prevzema računalnik, so zaenkrat v mejah, ki so bile s programom dela predvidene. Če pa se kadrovska služba v prihodnje na tem področju ne bo bolj zavzela, obstaja nevarnost, da se bo »odvečna delovna sila« zaposlila sama s seboj in z drugimi. V tem primeru utegnejo nastati nova žarišča birokratizacije dela ali psihične rekreacije med delom, ki ima v našem podjetju več resnih zagovornikov in pripadnikov.

Ker obstaja možnost, da moji odgovori ne bodo zadovoljili vedežljivosti spraševalcev, predlagam, da izvršni odbor sindikata skliče vse tiste sodelavce v našem podjetju, ki se posebej in goreče zanimajo za delo računalnika, na posebni razgovor, na katerem bodo sodelavci naše službe lahko povedali vse, kar jih zanima in morda tudi dovolj prepričljivo.

Franc Križaj

3. Zakaj so popoldanske malice slabše?

Popoldanske malce bi nikakor ne smele biti slabše od dopoldanskih — pripravljene so tik pred uporabo, torej hrana ne sme biti postana, jedilnik pa je prilagojen potrebam. Šibka točka pri tem pa je zmanjšana možnost kontrole; vemo namreč, da je pri vsakem delu tako: čim bolj je kontrolirano, tem bolje je opravljeno.

Prav zato smo tedaj, ko je bilo na občnih zborih izraženo mnenje, da so popoldanske malice slabše, uvedli strožjo kontrolo in upam, da rezultat ni izostal, zato menim, da tudi postavljeno vprašanje ni več aktualno.

Naj poudarim, da vse nepravilnosti v zvezi z malicami v popoldanskem času ureja dežurni tovarne.

Marta Klemenc

ZAHVALA

Ob smrti očeta se zahvaljujem sodelavcem za izrečeno sožalje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Marija Tratnik

ZAHVALA

Vsem iz montaže se iskreno zahvaljujem za pomoč ob smrti dragega očeta.

Kati Hren

ZAHVALA

Vsem sodelavkam in sodelavcem iz montaže se iskreno zahvaljujem za izrečeno sožalje in pomoč ob smrti očeta.

Olga Mernjak

ZAHVALA

Vsem sodelavkam in sodelavcem, ki so ob smrti našega očeta sočustvovali z nami, iskrena hvala.

Resnik Ivanka, Kolar Franja,
Rapoti Cilka, Nemec Marija

Še na Sorico

Letos sem bil z družino drugič na 10-dnevnem oddihu v prelepi Sorici, ki je od Ljubljane oddaljena približno 50 km. Do Škofje Loke vozi avtobus vsake pol ure. Od tod do Sorice pa štirikrat na dan.

Sorica je ena najlepših gorskih vasi. Ima velike možnosti, da se razvije v letovišče in zimovišče. Dovolj je miru, čistega zraka, pitne vode in mleka. Zeleni gozdovi in gladke senožeti nudijo sprehajališča.

Nad vasjo se vzpenjata vrhova Tranh (1549 m) in Lajner (1547 m), od koder je lep razgled po okolici. Skozi vas pelje cesta, ki povezuje Selško dolino preko Sorške planine (1300 m), zato mnogi izkoristijo to pot kot bližnjico za Bohinj. Kraj je zelo primeren za počitek in razvedrilo. Kmetije, ki so posejane po pobočjih tega kraja, so zelo lepo urejene, značilno pa je, da nisem pri nobeni kmetiji opazil psa čuvaja. Ljudje so zelo pridni in delavni in so večinoma kmetje. V zadnjih desetih letih pa hodijo nekateri na delo v Alpah in Iskre v Železnike. Delajo v dveh izmenah. Delavci, ki delajo zjutraj, morajo vstajati že ob 4. uri zjutraj in se vračajo ob 15. uri, tisti pa, ki delajo popoldne, gredo na delo ob 12.30 in se vračajo ob 23. uri zvečer. Vozijo se z zadnjim avtobusom. V vasi imajo osemletko z vpisom vsako drugo leto, obiskuje pa jo okoli 40 učencev. V višje šole odhajajo v Škofjo Loko, Kranj in Ljubljano. Mladina je zelo disciplinirana, vljudna, preseneča te njihovo lepo vedenje.

Sredi te lepe vasi se v gasilskem domu nahaja naše bivališče — dve dobro opremljeni sobi, provizorična kuhinja in WC. V tej sezoni pa se je povečala oprema s 4 ležalnimi stoli, radioaparatom, hladilnikom in likalnikom Rowenta, najpomembnejše pa je, da so naši prostori dopolnjeni z boilerjem, t. j. s toplo vodo ter tušem in vsem potrebnim za umivanje.

V vasi je tudi trgovina, ki je zelo dobro založena. Dvakrat na teden pripeljejo meso, sadje in razna peciva. Osvežilnih pijač ne manjka in tudi sladoleza ne, ker se je trgovina opremila z velikim hladilnikom.

Da pa niso ostali želočki prazni, je poskrbela kuharica iz gostilne »Planinka«. Kosilo stane 2000 din, večerja 1400 din, glede kvalitete in velikosti porcij pa nismo imeli pripomb, za kar gre vsa pohvala kuharici Mici. Za zajtrk smo si pri sosednjem kmetu nabavili mleko, maslo in med in ga sami pripravili v naši kuhinji. Kdor si želi miru, počitka in je ljubitelj narave, zelenja in gora, zanj je Sorica kot nalašč. Vsak dan smo se sprehajali po gladkih senožetih in bližnjih gozdovih. Prve dni smo nabrali nekaj gob, vendar so hitro preminile. Nabirali smo tudi borovnice in jagode. Z občudovanjem smo gledali težko delo kmetov pri pospravljanju sena. Dana nam je bila priložnost, da smo ob 5. uri zjutraj opazovali skupino 20 gamsov, kako se vsako jutro pasejo po pobočjih vrhov. Ko je sonce močnejše posijalo, se je vsa čreda zavlekla čez vrh.

Na praznik vstaje, 22. julija, smo se peš napotili na Sorško planino, kjer je lovska družina Sorice razvila svoj prapor. Gledali smo lep program lovcev, mladih učencev in tudi število udeležencev me je presenetilo. Veliko število lovskih družin, ki so prišle na to otvoritev s svojimi prapori, in lovcev, ki so jih krasila njihova oblačila s klobuki in gamsovimi čopi, in specialiteta — srnjakov golaž — vse to nam bo ostalo v lepem spominu.

Vreme je bilo lepo, sončno, če pa se je pojavil kak črn oblak, se ni za dolgo in spet je posijalo sonce. Domačini takole napovedujejo vreme: Kadar se vlečejo megle po dolini navzgor, bo lepo vreme, če pa se začno megle vleči obratno, bo slabo vreme.

Kot sem že omenil, so naši prostori v gasilskem domu sredi vasi v bližini trgovine, gostilne in pošte v razdalji 200 m, tako da je res vse pri roki.

Na koncu želim, da bi ta kraj obiskovalo čimveč naših delavcev s svojimi družinami. Vendar opažam, da ljudje, ki prihajajo, premalo pazijo na opremo in nimajo čuta za skupno lastnino.

Ko smo se po desetdnevnem oddihu vrnili domov, smo ponovno sklenili: Sorica, drugo leto na svidenje!

Obenem pa se zahvaljujemo vsem tistim, ki so priskrbeli te prostore za prijeten oddih.

Venčeslav Verbec

Je še kakšna soba prosta?

Največ vprašanj mi je bilo postavljenih tako, kot sem dal naslov sestavku.

Čisto razumljivo, da je bilo v letošnji sezoni kandidatov za letovanje v našem počitniškem domu Zatišje v Bašaniji veliko. Ne bi posebej iskali vzrokov zakaj, saj jih vsi poznamo. Predvsem je tu nizka cena — 13.00 din za osebo, ki je zaposlena v Elmi (20.00 din na dan regresira naše podjetje), stroške za otroke pod 10 let pa krije v celoti podjetje.

Dom in okolica sta lepo urejena, polna zelenja in cvetja, ki se je prav v letošnjem letu lepo razraslo, žal pa nekateri člani naših kolektivov (Žito, Tiki, Zmaj, Elma) to tako malo spoštujejo, da hodijo po travi, trgajo rože, da bi pa otroke opozorili, da se ne smejo žogati na travi, vsaj mislim, so bili redki.

V Zatišju je res tišina, čas počitka! Vendar nam to življenje včasih le postane dolgočasno. Tudi v UO skupnosti smo o tem večkrat razpravljali, vendar še nismo prišlo do pravih zaključkov.

Priznam, da za razvedrilo še danes ni poskrbljeno, vendar pa ni rečeno, da na tem področju ni bilo prav nič storjenega.

Lani so bile izdelane mize za namizni tenis; če jih danes pogledate, so samo še za kurjavo. Obstaja tudi igralnica za otroke kjer pa so verige večkrat potrpane. Člani kolektiva, posebno njihovi otroci, bi morali bolj skrbeti za te rekvizite, da bi bila njihova življenjska doba daljša.

Od lanske sezone, ko smo prenovili strop v jedilnici in montirali nove sve-

tilke na stropu, se ni do letos dosti spremenilo. O, pa se je, samo vidi se ne. Naj vam povem, da smo pred začetkom letošnje sezone prenovili kuhinjo. Nabavili smo pomivalno korito, mize za čiščenje zelenjave, mizo za pripravo mesa in rib, tla in stene smo na novo obložili in uredili sanitarije za kuhinjsko osebje. K centralnemu objektu smo dozidali še prostor za drugi pralni stroj. To so delali v glavnem člani kolektiva: Tone Tomc, Nace Mrvar, Franc Grajzer, Andrija Glišovič in pa naš oskrbnik Kocijančič. Nova je tudi stranska stena jedilnice, katere okvir je bil prej lesen in je sedaj izdelan iz profilnega železa. Upajmo, da bo zdržal več kot 10 let.

Letos so šli prvi člani našega kolektiva na morje 11. VI. 1972. Seveda so bili v skrbeh, kakšno bo vreme in kakšno temperaturo bo imelo morje. Vprašajte jih, niti eden ni bil razočaran ne glede vremena ne zaradi temperature morja, pa tudi zaradi hrane ne, saj naš »kuharček« Franci s svojimi sodelavci tako lepo skrbi za lačne »želodčke« po napornem kopanju in sončenju.

»O, zdravo Marjana, ali letos tudi strežeš?« Marjana, drugače zaposlena v naši tovarni v prevzemni kontroli bakelita, se ozre in odgovori: »Zakaj pa ne? Saj je lepo. Res je delo malo bolj naporno kot v tovarni, ker je tudi vroče, pa že gre.« Mariji, ki dela v kuhinji, pa ni preveč vroče, ker je bila že v tovarni navajena na delo z vročimi bakelitnimi orodji.

Tudi drugi člani v domu Zatišje so vredni pohvale. Tu in tam se tudi njim dogajajo nevšečnosti kot vsem

ljudem, vendar jih z dobro voljo in trdim delom premagujejo.

Škoda, da je bilo v prvi dekadi, na dopustu od 11. 6.—20. 6. 1972, tako malo članov našega kolektiva. 5 sob je bilo praznih 5 dni, 2 sobi 10 dni in 4 sobe pri Kocijančiču 10 dni.

Od 21. 6. 1972 dalje pa vse do danes je zasedba polna, lahko bi rekel še preveč. Nekateri člani našega kolektiva so vzeli s seboj še svoje znance in prijatelje (ena soba ima 3 ležišča), tako da je število naraslo tudi do 6. Nekateri so, kar se tiče plačila, to uredili, drugi pa kar po francosko. Za prihodnje leto bomo morali na take stvari bolj paziti, ker se s tem kvarti inventar, večji so režijski stroški itd.

Do 1. 8. 1972 je letovalo 83 družin, približno 260 članov kolektiva in njihovih svojcev.

To število je bilo možno zato, ker imamo najetih še 7 privatnih sob v bližini doma, ki so tudi vse zasedene do 1. 9. 1972.

Počitniški dom bo predvidoma odprt do 10. 9. 1972, zato je še čas, da se odločite za dopust na morju. Predvsem priporočam letovanje na morju našim upokojemcem od 1. 9. 1972 do 10. 9. 1972, ko bo vročina malo popustila.

Kar se tiče cen pijač, mislim, da tudi letos miso pretrirane, saj se v okolici doma lahko tudi »dražje pije«.

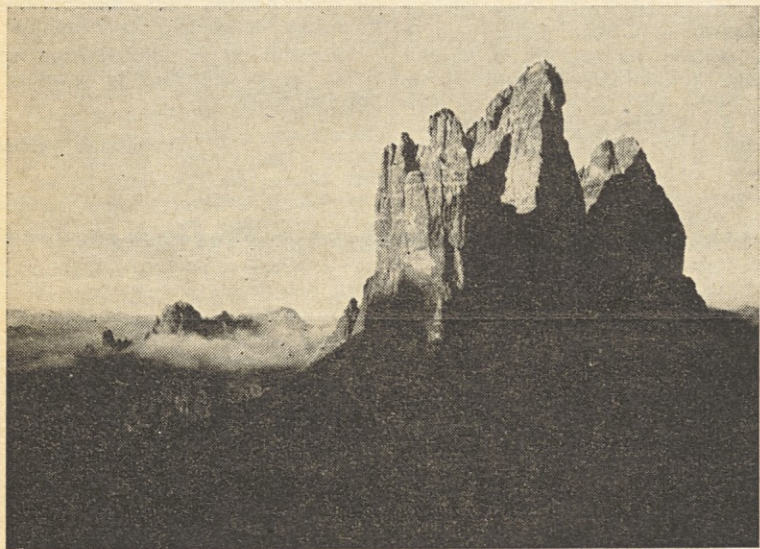
Če bo vsako leto tako kot letos, pravijo člani kolektiva, bodo še letovali v Zatišju v Bašaniji.

Boris Kante

Z nahrbtnikom in dobro voljo na pot

Dober mesec je že tega, odkar je planinsko društvo iz Črnuč — sekcija Elma, s pomočjo sindikalne podružnice in matičnega društva, priredilo tridnevni izlet po Avstriji in Italiji, ki naj bi bil združen z obiskom nekaterih gorskih predelov v Alpah in Dolomitih

Tisti dan, ko smo se že navsezgodaj odpeljali iz Ljubljane je kazalo, da bo vreme kot običajno, se pravi oblačno in deževno. In nismo se zmotili. Pod okriljem težkih oblakov smo brez zapletov srečno prečkali jugoslovansko-avstrijsko mejo pri Ljubelju in tako stopili na ozemlje konvertibilne valute. To smo občutili že čez nekaj kilometrov, ko smo morali zamenjati naše dinarje v šilinge nevedoč, kako hitro nam bodo pošli. Vožnjo smo nato nadaljevali mimo Celovca in Vrbskega jezera, kjer smo zapeljali na novo moderno šestpasovno avtocesto do Beljaka. Tu smo se za kratek čas ustavili, to pa je bila tudi priložnost.

da napravimo nekaj šilingov. To storiš lahko dokaj hitro že če popiješ eno samo pivo. Obogateni z novimi izkušnjami smo se odpeljali naprej skozi idilično mesto Spittal in nekaj kilometrov pred znamenitimi železniškim predorom pri Mallnitzu zavili levo proti Centralnim Alpam.

Nato smo po ozki dolini med gorami potovali še približno dve uri, dokler nismo prispeli do lepe gorske vasice Heiligenblut ali po naše »Sveta kri«. Ta vas je posebno znana po svoji znameniti cerkvi v tipičnem gotskem slogu, o kateri kroži romantična legenda še iz časov križarskih vojn. Še preden pa smo krenili po gorski cesti naprej, se je ulil dež; oblaki so morje pritiskali k tlom in začetno zadovoljstvo se je skalilo. Ko smo se končno počasi pripeljali do ploščadi Franca Jožefa, ki leži na višini 2414 m, se je vreme še poslabšalo in spreviedli smo, da se nam je cilj to pot izmaknil izpod rok in nič kaj dobre volje, vsaj takrat, smo sklenili, da vrh Grossglocknerja, ki je obenem tudi najvišji vrh v Avstriji, naskočimo kdaj drugič. Tako smo se peš in seveda z vso potrebno kramo, ki je za tak vzpon potrebna, namenili do neke kоче na višini 2973 m, kjer smo tudi prenočili. Preden pa smo utrujeni od vtišov prvega dne pospali, smo vsak zase stiskali pesti v upanju, da bo vreme naslednjega dne ugodnejše, ker smo imeli za rezervo še vzpon na neki manjši vrh v masivu Grossglocknerja ali po naše Velikega Kleka. Toda kaj se je zgodilo? Zjutraj nas je prebudila

nova snežna odeja in izpod težkih belih oblakov je še vedno naletaval sneg. Nekateri so se kljub vsemu odločili, da bodo poskusili z vzponom, vendar so se čez nekaj ur vrnili razočarani in mokri. Sklenili smo, da bomo še isti dan prešli avstrijsko-italijansko mejo in prenočili v Italiji. Tako smo tudi naredili. Še zadnji pogled na veliki ledenik, na neprijazni beli maji gora in odpeljali smo se.

Preden smo prečkali mejo, smo se ustavili v lepem mestecu Lienzu, ki leži nekako na meji med Alpami in Dolomiti. Znan je po svojih ozkih uličicah in pa po prečudoviti alpski flori.

Še nekaj ur vožnje in že smo ob prelepem gorskem jezeru pri kraju M surina na višini 1700 m, seveda že daleč na italijanski strani. Kratek postanek in z avtobusom se spet dvignemo po lepi gorski cesti do planinskega doma pri treh Cimah (pri treh sestrah), kjer smo drugič prenočili. To so tri

skalnate lepote, ki se v svoji vitkosti izzivalno dvigajo visoko pod nebo. Srednja skalna gmeta, ki je najvišja, se dviga kar 3003 m v višino in na njenih vertikalah se kosajo najbolj pogumni in odločni alpinisti z vsega sveta.

Ko je napačil tretji dan, je bilo nebo čisto in umito in občudovali smo prekrasni razgled po ogromnih masivih italijanskih Dolomitov. Naredili smo še kratko turo po snežnem plazu okoli treh Cim in se odpeljali v znano zimsko turistično središče — v Cortino d'Ampezzo. Mestece samo po sebi ni nič posebnega, odlikuje ga drzna arhitektura v tirolskem slogu grajenih hiš, brez števila žičnic in vlečnic, ter dejstvo, da so bile tukaj zimске olimpijske igre in so seveda upravičeno ponosni na svoj veliki olimpijski stadion.

Tako smo pri kraju našega potovanja pri dveh sosedih in čaka nas še dolga vožnja do bele Ljubljane. Kranjci pa ne bi bili Kranjci, če se ne bi ustavili še pri dobro založenih kramarskih stojnicah v Trbižu in dali Italijanom še zadnjo možnost, da nas olajšajo še za poslednji šiling ali pa za njegovo sestro liro.

Toda vse se je srečno končalo in še nekaj kilometrov po lepi slovenski zemljici in bili smo doma. Vsak pa je v nahrbtniku prinesel domov kos dobre volje in pa krajec spominov in nepozabnih doživetij.

Janko Brezovar

Blagajna vzajemne pomoči postaja vse pomembnejša organizacija

Zelo malo vemo, še manj pa pišemo o blagajni vzajemne pomoči, čeprav v naši tovarni obstaja in uspešno posluje že več kot štiri leta. Kakšen pomen ima blagajna vzajemne pomoči, ali kar BVP, za sodelavce naše tovarne, tega najbrž ni potrebno posebej poudarjati. Mislim pa, da moram napisati, da je BVP namenjena vsem tistim, ki se želijo vključiti in vsak drugi mesec od svojega osebnega dohodka prispevati 40 din. V zameno jim BVP nudi brezobrestno posojilo do 1000 din, ko ga nujno potrebujejo.

Morda bo prav, če si z nekaj besedami osvežimo spomin na sam začetek delovanja BVP. Takrat je bilo včlanjenih zelo malo sodelavcev, predvsem so bili člani proizvodni delavci, na razpolago pa so bila skromna denarna sredstva. Posojila so se gibala le do vsote 300 din, prispevek pa je znašal le 5 din. Sedaj, po preteku nekaj let, je BVP močna in pravno urejena organizacija, ki ima 200 članov in razpolaga s skoraj 55.000 N din denarnega kapitala. Vredno je omeniti, da se čedalje več neproizvodnih sodelavcev (uslužbencev) zanima in včlanja v BVP. Danes BVP zajema vsa delovna področja od snažilk, sodelavcev v proizvodnji, obratovodij pa vse do šefov služb. Največ je včlanjenih proizvodnih delavcev, predvsem iz montaže, najmanj pa iz strojne in ročne orodjarne ter strojnega remonta, sledijo uslužbenci — več kot 40, nato sodelavci štanc, brusilnice in tako naprej.

Naj povem tudi to, da je skoraj tretjina članov BVP včlanjenih le iz solidarnosti do manj premožnih sodelavcev, nekaj nad dve tretjini pa redno ali občasno koristi posojila, ki jih nudi BVP. Od koristnikov posojil je največ delavk-mater, ki imajo seveda največje potrebe, sledijo delavci z nižjimi osebnimi dohodki, zadnjih nekaj mesecev pa tudi uslužbenci dokaj pogosto prosijo za posojila. No, končno to, kdo prosi za posojila, niti ni tako pomembno, namen BVP je, da nudi denarno pomoč vsem svojim članom, ki izpolnjujejo pogoje.

Za spremembo zapišimo še nekaj besed o novem vodstvu BVP, ki je bilo izvoljeno na zboru članov BVP junija letos. V vodstvo sodijo upravni odbor (UO) s petimi člani in nadzorni odbor (NO), ki šteje tri člane BVP. Za naslednji dve leti tvorijo UO naslednji člani:

— Martina Kramer (uslužbenka arhiva na upravi)

— Silvo Zupančič (vodja oddelka brusilnice)

— Vera Cerar (uslužbenka na upravi)

— Marija Zver (kontrolorka v oddelku galvanike-brusilnice)

— Ignac Erhatic (delavec v stroj-
nem remontu).

V nadzornem odboru pa so tile člani:

— Anka Jurše (referent za tehnično dokumentacijo)

— Albin Pečar (obratovodja ključav. in trafo oddelka)

— Marija Možina (delavka v brusilnici nekovin).

Nekaj dni po zboru članov BVP je bila seja upravnega odbora blagajne, na kateri so člani UO iz svoje sredine izvolili predsednika, namestnika predsednika in blagajnika. Ti trije člani imajo namreč v vodstvu BVP najodgovornejšo nalogo, od njih je tako rekoč odvisno uspešno poslovanje in delovanje organizacije.

Ožje vodstvo BVP sestavljajo:

- predsednik Ignac ERHATIČ
- namestnik predsednika Vera CE-

RAR

— blagajnik Martina KRAMER.

Ker smo že pri zboru članov BVP in pri vodstvu, naj povem, da so bili na zboru člani blagajne enotnega mnenja, da se od 1. julija 1972 vplačuje prispevek 40 din oziroma 20 din na mesec. Doslej je vplačilo prispevka znašalo 10 din mesečno oziroma 30 din za tri mesece. S povečanjem prispevka se bo BVP materialno okrepila. Vendar predstavlja ta kapital le osnovo, poleg tega prispevajo precejšen del sredstev še sindikalna organizacija (5000 din), upoštevati pa moramo še obresti vložnega denarja na hranilni knjižici.

Na začetku sem zapisal, da je BVP pravno urejena organizacija, torej ima tudi svoj pravilnik ali bolje, poslovnik, že od ustanovitve. Seveda se je od ustanovitve pa do danes marsikaj spremenilo, zato poslovnik BVP ni več po vsem ustrezen sodobnemu poslovanju in smo ga izpopolnili in spremenili do podrobnosti. Novi poslovnik je v veljavi od 1. junija letos in ima 27. členov. Napisan in prirejen je tako, da je vsak člen zelo poenostavljen, razumljiv in kar je najvažnejše — praktičen, sicer ne bi mogel služiti svojemu namenu v celoti in vsem, ki ga želijo uporabljati. Podrobnosti poslovnika ne bi omenjali, morda bi zapisali le to, da zajema vsa omembe vredna pravila, dolžnosti in pravice članov, pa tudi organov BVP. Preveril ga je tudi naš pravnik. O novem poslovniku je razpravljaj tudi IO sindikalne organizacije in prejšnji BO blagajne vzajemne pomoči in ga potrdil.

V BVP pa vpišemo vsakega člana kolektiva, če to želi, ne glede na to, ali bo kasneje zaprosil za posojilo ali ne.

Vsem tistim, ki zelo pogosto koristijo posojila pri BVP, pa naj prijateljsko svetujemo, naj dajo prednost tudi tistim, ki le redkokdaj koristijo našo denarno pomoč. Opozoriti pa moramo na to, da denar ni vedno na razpolago, kajti zavedati se moramo, da je stalno v obtoku v obliki posojil več kot 40.000 din in da vsak mesec dobimo nazaj v blagajno le okrog 16.000 din.

In še to: dobljeno denarno pomoč — posojilo — je treba namensko in koristno uporabiti, kajti vsak dolžnik bo odtujen obrok posojila pogrešal pri osebnem dohodku, zlasti takrat, če posojila ne bo uporabil ekonomično. Posojila se dobijo le v nujnih primerih, prednost imajo predvsem delavci, ki so marljivi in prizadevni pri svojem delu. Kdor ni vsaj en mesec in pol zaposlen v naši tovarni, ne more dobiti posojila, kajti doslej smo z novodošliimi delavci imeli slabe izkušnje in nepotrebne probleme. Vpišete in včlanite se lahko pri predsedniku BVP ali pri njegovem namestniku ob vplačilu 5 din vpisnine, vsak član BVP pa lahko svoj prispevek dobi izplačan, kadar to želi, saj je to njihov prihranjen denar. Vse podrobnejše informacije zahtevajte pri članih upravnega odbora blagajne!

Ignac Erhatic

Glasilko STIK izdaja delovna skupnost ELMA
— tovarna elektromateriala Ljubljana-Crnuče.
Ureja ga uredniški odbor, izhaja enkrat
mesečno.

Odgovorni urednik: Jože Tršar
telefon 343 271, int. 12

Rokopisov ne vračamo

Tisk: Tiskarna PTT, Ljubljana